

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A SARUTLAN KÁRMELITA NŐVÉREK BARÁTAINAK

MAGYARSZÉK • 2023/2. SZÁM

ISTEN ELŐTT - KRISZTUSSAL - MINDENKIÉRT

„IGEN, ATYÁM...”

Május 30-án ünnepeltük Jézusról nevezett Eszter nővérünk ezüsfogadalmát. Az évforduló kapcsán hivatásáról, eddig megtett lelki útjáról kérdeztük őt.

o O o

– Hány évesen léptél be a Kármelbe, és miért éppen ezt a rendet választottad?

Huszonhárom évesen léptem be, az egyetem elvégzése után. Először egy tanítórendbe szerettem volna menni, mert a végzettségem erre szólt, és mert nagyra becsültem a fiatalság nevelésének munkáját. Ismerkedtem is ilyen nővérekkel. Egy alkalommal megkérdeztem egyiküket, hogy a napirendjük mennyi időt ír elő a személyes, csendes imára. Tudtam ugyanis, hogy a személyes ima nélkülözhetetlen a lelki élethez, ez minden apostoli munka alapja. Azt felelte, hogy naponta fél óra van előírva, de sokszor csak a jóakarát marad (vagyis annyi a munkájuk, hogy nem tudják elvégezni). Abban a pillanatban megértettem, hogy nem ez az én utam. Félreértés ne essék, nagyon tisztelem továbbra is a fiatalság nevelésével, oktatásával foglalkozó szerzeteseket, de az én lelki utam más. Olthatatlan vágy él bennem a csend, az elmélyült imádság után. Szeretném egyre jobban megismerni az Urat, folyamatosan az Ő jelenlétében élni. A nyüzsgő élet, a sok beszélgetés az emberekkel kimerít. Számomra az élet az imádság. Ilyen a lelki alkatom. Ugyanakkor szeretek az emberek között is lenni, de csak mértékkel.

– Ismertél egyetemistaként kármelita nővért?

Nem, de több könyvet elolvastam már a kármelita lelki-ségről és a kármelita szentektől. Tehát amikor felismertem,

hogy szemlélődő életre szól a hivatásom, elkezdtem körülnézni. Voltam a vizitációs nővéreknél, majd eljöttem Pécsre a Kármelbe. Két napig tartott az ismerkedési időm. Amikor legközelebb lementem hozzájuk, másfél év múlva, már belépni mentem.

– Ez gyorsan történt...

Igen, de sok tapasztalat, olvasás és imádság előzte meg életem első huszonhárom évéből. Ott Pécsen pedig már csak összeért minden, és szépen letisztázódott. Otthon éreztem magam az első naptól fogva. Bevallom, hogy az életformán kívül nagy hatással volt rám Elisabeth nővér személye, aki akkor az újoncmesternő volt. Az, hogy ő ott volt, igen sokat nyomott a latban. A mintaképe volt annak, hogy milyen is egy beérett kármelita nővér.

– Szerinted milyen egy beérett kármelita nővér?

Természetesen mindenki egyénisége más, de vannak mindenkire jellemző közös vonások. Ilyen például az autarchia, vagyis az ember belső megmozdulásai fölötti uralom. Ez különösen fontos egy olyan személynél, akire mások lelki vezetése van bízva. Ez Elisabeth nővérben megvolt, és a négy év alatt, amíg egy fedél alatt élhettem vele, csak nagyon ritkán láttam, hogy ezen a téren küzdött magával. De ez természetes, mindnyájan a halálunkig küzdünk. Ami még egészen rendkívüli volt számomra benne, az a teljesen önzetlen, igazi krisztusi szeretet. Meleg szeretet, nem hideg szeretet (bár ez az utóbbi kifejezés ellentmondásnak tűnik). Végül hadd említsem meg vele kapcsolatban azt, ahogyan a testvéri korrekciót gyakorolta. Ez egy rendkívül kényes dolog, és hallatlan, hogy a mai világban milyen nehézé vált. Nemcsak annak nehéz, akit

figyelmeztetnek, jóindulattal elfogadni, hanem annak is, akinek feladata figyelmeztetni a másik nővért. Pedig a testvéri korrekción nagyon-nagyon sok múlik egy szerzetesi közösségben. Ahol ezt nem gyakorolják, vagy nem bölcsen gyakorolják, az a közösség nem boldog közösség. Elisabeth nővér egyszer bizalmasan bevallotta nekem, hogy nem bírja a konfliktushelyzeteket. Egész meglepődtem, mert ez egyáltalán nem látszott rajta. Sőt, úgy tűnt nekem, hogy nagyon bátor ezen a téren. Bátor is volt, de úgy, hogy leküzdötte a belső félelmeit vagy az idegenkedését. Megintett minket, ha kellett, igazából nagyon szigorú volt. Félelemből hallgatni őt soha nem láttam, sem úgy tenni, mintha nem vett volna észre valamit. Tulajdonképpen elég sok mindenért szólt. Origenész szerint azt az embertársunkat kell leginkább szeretnünk, aki visszahúzott minket a szakadék széléről azért, hogy korrekcióban részesített minket. Elisabeth nővér így szeretett.

– Belépésedet követően azt találtad, amit vártál?

Nem voltak illúzióim olyan értelemben, hogy nem idealizáltam a leendő közösségemet. Tudtam, hogy a nővérek is emberek, úton vannak, mint én. De bevallom, hogy egy idő múlva azért értek meglepetések az emberi természetet illetően, elsősorban saját magammal kapcsolatban. Azt hiszem, hogy amikor átadjuk magunkat Istennek, nem tudjuk, hogy mire vállalkozunk. Nem sejtjük az előttünk álló út örömeinek és fájdalmainak intenzitását. Valami ilyesmire gondolhatott Erzsébet anyja is, aki a szétszórás idején volt a pécsi Kármel perjelnöje, amikor ezt írta: „A Kármelen semmi sem maradhat bennünk érintetlenül. Vasakarat kell a harchoz, amely a Kármelig vezet. Mindaz, ami a klauzúra ajtajáig van, lehet emberi akarat. Azon belül azonban új világ kezdődik. És ki kell cserélődni a léleknek. Kezdődnek az Isten útjai”.

– Beszelnél erről részletesebben?

A legtöbb nővér számára tényleg vasakarat szükséges a belépéshez, olyan nagy az ellenállás a környezete részéről. A teljesen a szemlélődésnek szentelt életformát nagyon kevesen értik, haszontalannak tartják. Nem is próbálók meggyőzni senkit a kármelita élet létjogosultságáról, mert ez is az „aki föl tudja fogni, fogja föl” (Mt 12,19c) kategóriába tartozik. De azért egy hasonlatot mégis megemlítek példaként: gondoljunk a dél-amerikai esőerdőkre! Ha kívágnák azokat, mennyi szép bútort, házat lehetne építeni belőlük! És úgy legalább lenne hasznuk – gondolják sokan. Csak éppen lassan kihalna az emberiség, mert oxigén nélkül nem élhetünk. Az emberi lélek pedig a Szentlélek nélkül nem élhet. A mi életfeladatunk lehívni a Szentlelket az emberi lelkekbe.

– Mire gondolt Erzsébet anyja, amikor a fenti idézetet megfogalmazta?

A csendben, a magányban, a zárt közösségi életben felszínre jön az emberben minden, ami addig rejtve volt a tudatunk elől. És ez az, ami nehéz. A kármelita élet sok szempontból könnyebb, mint a „világi” élet, de nem könnyű igazán hűségesen megélni. Ebben a lecsupaszított életben a dolgok lényege tárul fel nekünk, ami a kinti nyüzsgő életben nem is volt tudatos számunkra. Nem volt időnk és csendünk ahhoz, hogy utánagondoljunk és megértsük

néhány érzelmi reakciónkat, a másokkal való konfliktusunk igazi okát, és feldolgozni a velünk történt eseményeket. Vagy elmélyedni az imádságban, befogadni az Úr szeretetét. Többé-kevésbé a felszínen éltünk. Rohantunk, sodort az élet tempója. Mindnyájan elsajátítottunk néhány rafinált védekezési mechanizmust, amelyek többé-kevésbé működtek, illetve a problémák feloldásának néhány módszerét, például elmentünk fodrászhoz vagy egy cukrászdába, és máris egy kicsit kevésbé volt érezhető a probléma, elviselhetőbbé vált az élet. A Kármelben ilyen kibúvók nincsenek, itt a valóság az Úr. És Isten éppen ezáltal tud átformálni minket. Őt nem érdeklik az álarcaink, Ő nem egy álarcra akar barátságba kerülni, hanem egy valódi személlyel. És azt sem akarja, hogy mi egy általunk elképzelt Istent imádjunk, hanem Őt magát, aki annyira más, mint mi, és annyival több, de akit megismerni és szeretni minden kincsénél többet ér. Hát ebből jönnek a küzdelmek, amelyek néha valóságos élet-halál harcok.

– Összegezve a mögötted levő huszonöt évet, hadd kérdezzem meg, hogy nem bántad-e meg, hogy ezt a hivatást választottad?

Úgy érzem, hogy inkább Jézus választotta számomra ezt az életutat, nem is annyira én. Én csak megtaláltam. Nem, soha, egyszer sem volt kísértésem arra, hogy elhagyjam a Kármelt, pedig voltak a szerzetesi életben nagyon nehéz időszakok. Az, hogy kitartottam, nagy részben köszönhető Mirjam nővérnek is, aki majdnem két évtizeden át volt az előjáróm és a lelki kísérlőm. Az ő bölcsessége, intelligenciája, tapintata és sok jó tanácsa rendkívüli hála kötelez iránta halálomig. Meg aztán, mint ahogy „Az Ég tartja a Földet”, úgy elmondható az is, hogy az Istenben való öröm tartja a szerzetest. Isten szeretete megint csak egy olyan dolog, aminek mélységét alig sejtjük a belépésünk előtt, bár van már róla valamennyi tapasztalatunk, hiszen enélkül nem vállalkoztunk volna erre az útra. De hogy az Ő jósága, feltétel nélküli szeretete milyen édes vigasz („Mert irgalmad többet ér, mint az élet” – mondja a zsoltáros is Istennek), nem győzők ámulni azon, ahogy az évek során lassan feltárul előttem. Pedig úgy érzem, még alig kezdtem el szeretni az Urat. Nem, nem bántam meg semmit, csak a lanyhaságaimat. Mivel felnőtt megtérő vagyok, nem is értem, hogy hogyan tudtam valaha Isten nélkül élni.

A TÜZES SZEKÉR

Számomra a megtérésről megtérésre élt élet egyik legmegrendítőbb példája Illés próféta története, akit Rendünk szellemi atyjaként tisztel. Csak egyetlen mozzanatot szeretnék kiragadni a Királyok első és második könyvében leírt életútjából. Az öregedő Illés, aki egész életében Istent szolgálta, fölmege a Hóreb hegyére, hogy ott találkozzék az Úrral. „Az ÚR ezt mondta: Gyere ki, és állj a hegyre az ÚR színe elé! És amikor elvonult az ÚR, nagy és erős szél szaggatta a hegyeket, és tördelte a sziklákat az ÚR előtt; de az ÚR nem volt ott a szélben. A szél után földrengés következett; de az ÚR nem volt ott a földrengésben. A földrengés után tűz támadt; de az ÚR nem volt ott a tűzben. A tűz után halk és szelíd hang hallatszott. Amikor Illés ezt meghallotta, palástjával eltakarta az arcát, kiment, és megállt a barlang bejáratánál.”¹⁾

Az Úr jelenlétét kísérő, a Sion-hegyi törvényadáskor kinyilvánított jelekben most nem volt ott az Úr. Micsoda döbbenetes élmény lehetett ez Illés számára! A régi, megszokott, otthonos, belakott istenképnek és istenismeretnek – talán fájdalmak árán – tágulnia, mélyülnie kell az évek során. Ez azonban mindig együtt jár az énem alapvető megrendülésével. Amikor Isten misztériumából valami több, valami új föltáruul előttem, az nemcsak a gondolkodásom megújulásához (*metanoia*) vezet, hanem a szívem, a személyiségem legmélyéig ér, és átalakít (*metamorfózis*). A hiteles istenélmény, miként a valódi imádság is, mindig átalakító tapasztalat. Fogalmazhatnánk úgy is: egyre mélyülő megtérés Isten világához, az Evangéliumhoz, Krisztus felkínált barátságához. A döntéseim, választásaim, cselekedeteim átalakítását, vagy jó esetben finomhangolását hozza magával, vagyis hogy a lehető legtöbbször tudjak a nagyobb szeretet mellett dönteni, akkor is, amikor ennek ára van.

Illés habozás nélkül, készségesen engedelmeskedik Isten utasításának: „Menj el, térj vissza a te utadon a pusztán át, [...] és kend prófétává a te helyedbe Elizeust, Sáfát fiát.”²⁾ Kész földadni addig fölépített identitását. Alázatosan elmegy, s megteszi, amit Isten kér. Nem lehettek könnyűek ennek az útnak a megtett méterei, az elfogadás lépései!

Krízis ez a javából! Hasonló helyzetet – más helyszínen, más szereplőkkel – gon-

dolom, sokan átéltünk. Valami bezárul, valami más kinyílik, de még csak a kettőt összekötő alagút sötétjében araszolok előre. At kell mennem az összetörtség meg tapasztalásán. Az még odébb van, hogy ajándékként lehessen a történeteket megélni.

Jelenleg szenvedek. Shakespeare jegyezte föl, hogy nincs olyan filozófus, aki türelemmel viselné a kínzó fogfájást. A fájdalom utat tör magának, és ezt egy időre meg is kell engednünk neki, mert segít lerántani magunkról a ránk égett maszkokat. Hannah Arendt, ez a nehéz sorsú zsidó filozófus úgy véli, egy krízis csak akkor válik katasztrófálissá, ha előregyártott ideák mentén próbálunk válaszolni rá. Egy válságos helyzet arra hív,

hogy kilépjek az ismert klisékből, az ismétlésekből, a valóságot eltakaró hiedelmekből, és új, tágasabb horizontot fedezek föl. S lassanként belátom, milyen jó, hogy beszakadt alattam a föld! Élőbben, igazabban tudok továbbmenni.

Illésért végül eljön a tüzes szekér, ami addig soha nem tapasztalt istenközelségbe ragadja ezt a ezt a sokszorosan megpróbált „Isten emberét”.

Egyszer valaki mesélt nekem a homárokrol. Teljesen kifejtett korokban az egy méter is elérlik. Életük során a testük annak rendje és módja szerint növekszik, de a páncéljuk nem nő együtt a testükkel, s egy idő után túl szűk lesz számukra. Ek-

kor egy „nehéz döntést” kell meghozniuk, különben elpusztulnak. Addig dörzsölik egy szikla falához a páncéljukat, míg az le nem válik a testükről. Így viszont egy időre sérülékennyé, könnyű prédává válnak. Mit tesznek ezután? Egy szikla alá bújnak, és új, nagyobb, kényelmesebb, ellenállóbb páncélt növesztenek maguknak.

Tanulhatunk tőlük valamit? Ha metaforaként nézünk az életükre, akkor azt hiszem, bizony jó néhány dolgot elleshetünk tőlük. Most csak egyet említenék: az életünknek nem passzív nézői, hanem aktív szereplői, sőt forgatókönyvírói vagyunk. Felelősséggel tartozunk érte.

„Van valami borzasztó az ember felelősségében – ami ugyanakkor valami nagyszerű is! Ami borzasztó: tudni, hogy minden pillanatban felelősséggel tartozom a következő pillanatért, hogy minden döntésem, a legkisebb csakúgy, mint a legnagyobb, »az örökkévalóságnak szülő« döntés; hogy minden pillanatban egyetlen lehetőséget, az adott pillanat lehetőségét valósíthatom meg vagy mulasztatom el...”³⁾

Krisztustól azt tanuljuk, hogy ne meneküljünk el életünk egyetlen szakaszától sem. Amennyire nem kell keresnünk a szenvedést, annyira nem szabad kihagynunk a sivatagon való nehéz átkelést sem, ha ezzel a sivataggal találkozunk életünk egy-egy pontján. Csináljuk végig mindazt, amit meg kell élnünk, legyen az örömteli vagy megpróbáltatást hozó epizódja életünknek. Ha Krisztussal együtt emberségünk minden dimenziójában végigéljük a megpróbáltatás időszakát, az meg fogja hozni a maga gyümölcsét.

Ő és te

Ő tud rólad.

Nem így akarta, de miattad jóváhagyta. Te írod az életedet.

Ő csak rendezi a darabot.

Időnként alaposan megvágja, átszerkeszti, hogy hitelesebb és követhetőbb legyen.⁴⁾

Részlet A Vigasztaló Szentlélekről
nevezett Mirjam nővér OCD
Megtérésről megtérésre című írásából

¹⁾1Kir 19, 11-13

²⁾1Kir 19, 15-16

³⁾Viktor Frankl, Orvosi lélekgondozás

⁴⁾Magyar Balázs, Lázár feljegyzései

ASSZONYUNK, SZŰZ MÁRIA

hogy Istenhez tiszta kezeket kell emelni (1Tim 2,8). Ez a gesztus jeleníti meg az eskü és az áldás mozzanatát is. Isten felemelt kézzel esküdött meg ígéreteire (Neh 9,15; Ez 20,28). Így áldotta meg Áron Izráelt (3Móz 9,22) és Jézus a tanítványokat (Lk 24,50). Az eucharisztikus liturgia ünneplése közben a pap ma is kitárt karral imádkozik. A kereszténység első századaiból a katakombák falfestményein és a szarkofágok domborművein gyakran találkozunk az imának ezzel a kifejezésével, például a 3. századból származó római Priscilla katakomba falképén.

A Priscilla katakomba falfestménye

Akik az elmúlt hónapokban ellátogattak hozzánk, felkapaszkodva a kolostorhoz vezető emelkedőn, már láthatták az út jobb oldalán szemük elé táruló csodálatos Szűzanya szobrot. Varga Ferenc munkáját április 18-án Zajác Gábor görögkatolikus atya áldotta meg. Máriának ez az ábrázolása, mely az imádság emblematikus megjelenítője, a keleti egyház ikonfestészeti hagyományait idézi, ugyanakkor gesztusaival, jelképeivel a kétezer éves, közös tradícióból merít. Röviden szeretném bemutatni ennek az ábrázolásnak a történeti előzményeit és sorra venni szimbolikus elemeit.

Orans, Imádkozó Istenszülő

A felemelt kézzel imádkozó testtartás, bár a pogány vallásokban is jelen volt, jellemző az ókori Izraelre, később pedig a kereszténységre is. Gondoljunk csak Mózesre, aki felemelt kézzel jár közben az amalekiták elleni harcban népe győzelméért (Kiv 17,8-13), vagy a Zsoltárok dicsőítő soraira: „magasztallak egész életemen át, s nevedben emelem imára kezem” (Zsolt 63(62),5). Az Újszövetségben Szent Pálnál halljuk,

Platytera: „az egeknél tágasabb”

A kép görög elnevezése Nagy Szent Bazil Liturgiájából való, melyet a bizánci egyház nagybőjtben imádkozik. Szűz Mária „*platytera ton ouranon*”, vagyis „az egeknél szélesebb” lett, mivel emberi testben hordozta a leghatalmasabbat, a legnagyobbat, a világ teremtőjét. A Szűzanya ábrázolásának különféle változatai a keleti egyházban ma is csupán néhány alaptípusra, ősképre

vezethetők vissza. A hagyomány ezeket a prototípusokat Lukács evangélistának tulajdonítja. Nem tudjuk, hogy valóban Szent Lukács festette-e a neki tulajdonított ikonokat, de az egészen biztos, hogy a négy evangélista közül egyedül ő „rajzolta meg” szavaival Mária alakját, és Jézus gyermekségének történetét. Az Istenszülő Szűz képe nem a művészi fantázia eredménye, nem is a korszellemet és közízlést tükrözi, hanem szigorú, közel két évezredes kánont követ. Az itt bemutatott ábrázolás három evangéliumi mozzanatot idéz. Először is az Angyali üdvözlést. Mária hittel teli, befogadó, Isten akaratára nyitott magatartását „történjék velem szavaid szerint” (Lk 1,25-38). Másodszor a rokonánál, Erzsébetnél, tett látogatást. Miután Jézus hajlékává vált, Mária elindul Názárethből Zakariás házába, megtéve ugyanazt az utat, amelyet a frigyláda ezer évvel korábban tett meg (2Sám 6,12-16). Mária az Új Szövetség frigyszekrénye, a templom, ahol Isten közöttünk lakik (Lk 1,39-45). Harmadszor pedig Mária dicsőítő énekét a Magnificatot, melyben elmondja, hogy örömeinek egyetlen oka Isten, aki nagy dolgokat cselekedett benne (Lk 1,46-55). Ezért láthatjuk a Szűzanya keblén egy kör alakú mandorlában a megtestesült Fiút, mert, ahogy Szent Ágoston mondja: „először a szívében foganta meg Jézust, azután a méhében”.

Szent Demetrius templom, 14. század Szerbia, Koszovó

A novgorodi Jel-ikon, mely 1170-ben megvédte a várost egy háborús ostromban

A Jel

„Az Úr maga ad nektek jelet: Íme, a szűz fogan, fiút szül, és Immánuel-nek nevezi el” (Iz 7,14). Ez a Máté evangéliumában is idézett (Mt 1,23) izajási prófécia fejeződik ki az Istenszülő ábrázolásán, ezért az orosz hagyomány ezt az ikontípust: „Znamenije”-nek, „Jel”-nek nevezi. A keleti templomok ikonosztázain – ahol a meghatározott rend szerint elhelyezett ikonok, mint a nagy misztériumra nyíló ablakok, feltárják, megmutatják az üdvtörténet eseményeit, hogy ezáltal megnyissák a hívek szívét az oltáron bemutatott húsvéti misztérium befogadására – kiemelt helyen látható a Jel-ikon. Az ikonosztáz vertikális tengelyén, az úgynevezett Királyi Kapu felett az isteni leereszkedés ikonsora található.

Az (ószövetségi) Szentháromság, Isten Anyja: a Jel, és a Pantokrátor vagyis a trónon ülő, megdicsőült Megváltó. Középen mintegy közvetítőként, kapocsként látjuk tehát a Szűzanyát, a Teremtőt hordozó teremtményt, keblén a születésre váró Megváltóval. A Mária ruháján, két vállán és homlokán, látható három csillag örök szüzességének szimbóluma. A fejét övező dicsfényben a görög *MP ΘΥ* betűk a *Méter Theou* (Isten Anyja) szavak rövidítése olvasható. Alakja méltóságteljes, mély nyugalmat és nemességet sugároz. Jézust

az istenségre utaló mandorla veszi körül. Bár teste kicsi, mint egy gyermeké, arányai és vonásai felnőttre utalnak. Azt jelképezve ezzel, hogy bár valóban embergyermek, ugyanakkor Isten, aki mindig is létezett, két természet egy személyben. Tiszta, magas homloka kifejezi, hogy Ő Isten örök Bölcsessége. A fejét övező glóriában kereszt látható, benne görög betűkkel: *Ο ΩΝ* (ami azonos a négybetűs héber *YHWH* Istennévvél), vagyis Jézus azonos azzal, aki Mózesnek így mutatkozott be az égő csipkebokorból, Ő a Van, a Létező (Kiv 3,14). Bal kezében tekercset tart, ami utal a tanításra, valamint arra, hogy a Törvényt és a Prófétákat beteljesíteni jött. Jobb kezével áldást

Harissai Kármelhegyi Boldogasszony-ikon

ad, ugyanakkor személyében Ő maga az áldás számunkra: „áldássá tetted őt mindörökre” (Zsolt 21(20),7) – imádkozzuk a zsoltárokbán. A görög *IC XC* betűk a Jézus Krisztus név rövidítései. Ha a képet az ikonosztáz horizontális soraiban keressük, azt látjuk, hogy a próféták sorában foglal helyet. Ezért gyakran hiányzik az ikonosztázról Izajás próféta, hiszen jövődőlésében van jelen, személyét az Istenszülő-kép helyettesíti.

A Jel-ikon egy kortárs feldolgozása a harissai (Libanon) Kármelhegyi Boldogasszony-ikon, mely kármelita habitusban ábrázolja a Szűzanyát és a Kármelita Rendre utaló szimbólumokkal (mint például a skapuláré) egészíti ki a képet.

A Jel Istenszülő Magyarorszáken

Ferenc testvér munkája, az Istenszülő Szűz szobra, ebbe az ábrázolási hagyományba illeszkedik. A műalkotás a nyugati, latin kereszténység képviselője, hiszen keleten nem jellemző a szobrok tisztelete. A szobor anyaga a Magyarországon csak itt, a Mecsekben, bányászott fonolit, magyarul hangkő, vagy csengőkő. A vulkanikus eredetű, rendkívül kemény, nehezen megmunkálható, szürke, kissé zöldes árnyalatú kőtömb a kolostorunktól 14 kilométerre található Köves-tetői bányából származik. Mária alakja rendkívül ünnepélyes, összeszedettséget és méltóságot sugároz. A fejét övező dicsfény tizenkét csillaga és lába alatt a földet jelképező gömb a Jelenések könyve napba öltözött asszonyát idézi (Jel 12,1). A szobor talap-

zata fehér mészkőből készült melyet kerubok szegélyeznek. A kerubok a Szentírásban a Paradicsom-kert és a frigyszekrény őrei, Isten közelségét, a Szent jelenlétét hirdetik.

„Mit ajánljunk fel Tenéked, ó Krisztus, mert érettünk a földön mint Ember megjelentél? Az Általad lett teremtmények mindegyike a háláját ajánlja fel Néked: az angyalok az éneket, az egek a csillagot, a bölcsek az ajándékokat, a pásztorok a csodát, a föld a barlangot, a pusztá a jászolt, mi pedig a Szűzanyát. Öröktől fogva való Istenünk, irgalmazz nekünk.” (Részlet *Szent Germanosz himnuszából*)

A Szent Arcról nevezett Hedvig nővér

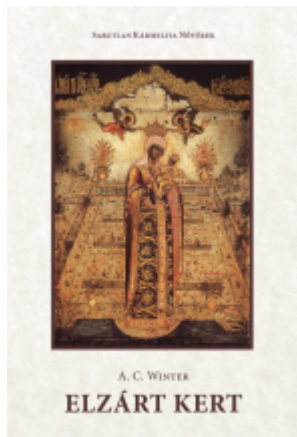

Legújabb könyveinkből:

A. C. WINTER:

ELZÁRT KERT

A Biblia elzárt kertjein vezet minket keresztül a szerző. „Édentől a Getszemániig ezek a kertek a találkozásnak és egyedüllétnek, a szeretetnek és az árulásnak, az elveszésnek és az egymásra találásnak, az életnek és a meghalásnak a terei.” A Paradicsomkert ott van, ahol az ember boldog és bensőséges egységben él Istennel, önmagával és a világgal. Ennek a meghitt együttlétnek a lehetőségére utal a kolostor elzárt kertjének gazdag szimbolikája is. De a gondolati utazás során azt is felfedezhetjük, hogy egész törékeny világunk nem más, mint egy gondjainkra bízott kert, mely hasonlít hozzánk, benső világunkat tükrözi.

A. C. Winter előző könyve A tenger meséje az élet értelméről – Homéroszi utazás címmel 2021-ben jelent meg kiadónk gondozásában.

A. C. Winter előző könyve A tenger meséje az élet értelméről – Homéroszi utazás címmel 2021-ben jelent meg kiadónk gondozásában.

JEGES MIRJAM OCD:

A SZERETET CSÖNDES NYELVE

„A szemlélődés nem egyéb, mint Istentől titkosan, békésen és szeretetteljesen belénk öntött kegyelem, amely, ha az ember átengedi magát neki, a szeretet szellemében felgyújtja a lelket.”

Keresztes Szent János

ELISABETH LUKAS:

AZ ÉRTELMES ÉLET FORRÁSAI

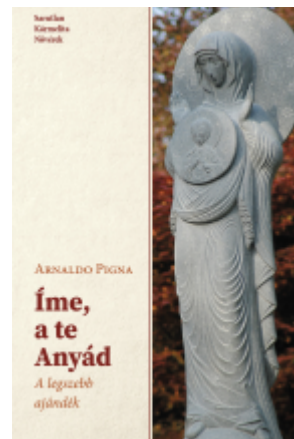

Hét forrást mutat be a könyv, amelyekből zaklatott és gyarkorta kihívásokkal teli korunkban lelkierőt meríthetünk. A szerző szórakoztatóan és tudományos megalapozottsággal mutatja be, milyen utak vezetnek egy teljesebb élethez, a múltunkkal való megbékéléshez és szunnyadó képességeink kibontakoztatásához. Sok, gyakorlatból származó példával szemlélteti, hogy minden élethelyzetnek van értelme, és eddig kiaknázatlan lehetőségeket rejt magában.

A tartalomról: A filozófia, a dolgok értelmének megtalálása, az irodalom, a logoterápia, a tudomány, a hit, a csend – mint erőforrás. Ennek a könyvnek átdolgozott változatát az Új Ember Kiadó Spirituális Lélektan címmel más fordításban 2002-ben megjelentette.

ARNALDO PIGNA:

ÍME, A TE ANYÁD A LEGSZEBB AJÁNDÉK

„Akinak Mária az anyja, annak Krisztus a testvére.” Szent Maximilian Kolbe mondata tökéletesen leírja azt a helyet, amelyet Mária elfoglal az Egyház misztériumában, már csak azért is, mert a sorrend megfordítható: „Akinak Krisztus a testvére, annak Mária az anyja.” Valójában csak úgy lehet valaki Krisztus testvére, ha ugyanaz az anyja. Vagyis a keresztény ember Krisztus testvére, amennyiben Mária fia.

Igaz, hogy mindenekelőtt azért vagyunk testvérek, mert ugyanannak az Atyának vagyunk a gyermekei, de ugyanúgy igaz, hogy azért vagyunk az Atya gyermekei, mert részesedünk a Fiú fiúságában, s ez a Fiú, aki megtestesült, az Atya Fia, de Mária fia is. Ha tehát Isten gyermekei vagyunk, mert részesedünk isteni Fia életében, akkor Mária gyermekei is vagyunk, mert részesedünk az ő fia életében. Ugyanis Isten Fia Mária fia is lett a megtestesülésével. Tehát nem lehetünk keresztények, ha nem vagyunk máriások. Ebből fakad a keresztényeknek az a vágya, hogy bensőséges szeretetkapcsolatba kerüljenek Máriával, s egyre jobban megismerjék őt.

A kármelita könyvek megrendelhetők:

A www.karmelita.hu honlapon keresztül, vagy e-mailben a csoki.karmelita@gmail.hu címen. Üzenetrögzítő: +36 30 341 3930
A kármelita nővérek korábban megjelent könyveiről és kiadványairól szintén a honlapon tájékozódhat.

KÁRMELHEGYI LEVELEK

Lelkigyakorlatok a Kármelben

JÉZUSI GYALOGLÁS LELKIGYAKORLAT

Időpont: 2023. augusztus 9-13.

A lelkigyakorlat 2022. augusztus 9-én 17 órakor kezdődik, és 2022. augusztus 13-án 14 óráig tart.

Helyszín: Mánfa, MaranaTha Lelkigyakorlatos Ház

Kísérők: Sacré-Cœur nővérek; Molnár Renáta Cor-Way® alapító, módszer kidolgozó, mentálhigiénés szakember, személyi edző, tanár

Szervező: Sacré-Cœur nővérek és Molnár Renáta

Ez az új típusú lelkigyakorlat az imádkozást a mozgással, a lelket a testtel kapcsolja össze. Bevezet a szemlélődésbe, a Szív imájába és a mozgáskultúrába a nordic walking alapjainak elsajátításával. A Jézusi gyaloglás lelkigyakorlata szentmisét is tartalmaz.

A TE ARCODAT KERESSEM, URAM

Lelkigyakorlat az Egyház arcának szemléléséről

Időpont: 2023. szeptember 20-22.

A lelkigyakorlatot vezeti: Tornyai Gábor, székesfehérvári plébános

Ezen a lelkigyakorlaton a saját arcunk szemlélésével szeretném felfedezni/felfedeztetni az Egyház arcának szépségét, ami igazából Krisztus arcának szépsége.

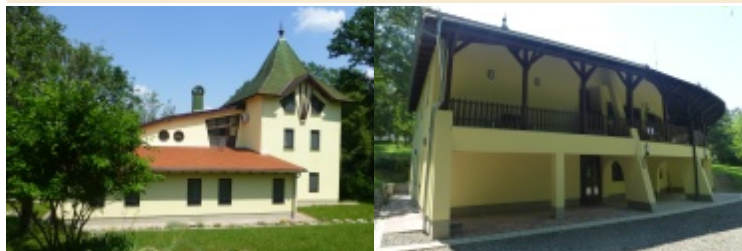
LECTIO DIVINA LELKIGYAKORLAT

A Szentírás imádságos olvasása

Időpont: 2023. november 16-18. (csütörtöktől szombatig)

A lelkigyakorlatot vezeti: dr. Nyúl Viktor, bátaszéki plébános

HÓREB LELKIGYAKORLATOS HÁZ

Szeretettel várjuk az elcsendesedni vágyókat kolostorunk vendégházába!

Hogy nővérközösségünk liturgikus imádságába minél többen bekapcsolódhassanak, és hogy másokkal is megoszthassuk a csendnek, és az Úrral való találkozásnak ezt a kitüntetett terét, két évvel ezelőtt a korábban ostsütésre használt épületünket vendégházzá alakítottuk és kibővítettük.

Az így kialakított Hóreb vendégházban 15 szoba külön fürdőszobával, valamint előadóterem áll a lelkigyakorlatozók rendelkezésére.

Kézműves csokoládéinkból

Díszdobozos bonbon 9 db-os csomagolásban

Trüffel golyók tej- és fehér csokoládéból – 10 db-os csomagolásban

Kandírozott narancshéj, étcsokoládés bevonattal

Ropogós mogyorós tejszokoládé tábla, cappuccino ízű tábla és narancsos étcsokoládé tábla (100g)

Kézműves csokoládéink megrendelhetők honlapunkon, a www.karmelita.hu címen

AMI A KÁRMELBEN VÁRJA ÖNT:

- Csend és imádság Isten jelenlétében
- Közösségünk imaháttéré
- A természet szépsége

A kolostor napirendje:

Hétköznapokon és szombaton:

5.45: matutinum és laudes; 7.00: belső ima;
8.00: szentmise; 12.00: déli imaóra;
17.00: belső ima 18.00: vesperás 20.05: kompletórium
(szombaton 19.30: kompletórium és vigília)

Vasárnap:

8.00: laudes; 10.00: belső ima 11.00: szentmise;
12.15: déli imaóra; 17.00: belső ima;
18.00: vesperás; 20.05: kompletórium

KÁRMELHEGYI LEVELEK

A MAGYARSZÉKI SARUTLAN
KÁRMELITA NŐVÉREK HÍRLEVELE

7396 Magyarszék, Kármelita kolostor 1.
Üzenetrögzítő: +36 30 341 4939 • www.karmelita.hu